

Ὁ σοφὸς Μενιὲ εἶδε γυναῖκα Γκίμος ἡλικίας 30 ἐτῶν περίπου ἔχουσαν ὕψος τριῶν, ποδῶν καὶ 7—8 δακτύλων. Τὸ χρῶμα αὐτῆς ἦτο λευκότερον τοῦ τῶν ἄλλων κατοίκων τῆς νήσου. Εἶχε τὰ μέλη λίαν τεθραμμένα ἐν τῇ μικρότητι αὐτῶν, μὴ ὁμοιάζοντα μὲ τὰ κάτισχνα μι. κροῦ σώματος, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς γυναῖκα συνήθους ἀναλογίας εἰς τὰ καθέκαστα. Οἱ βραχίονες αὐτῆς ἦσαν μακροί, φθάνοντες μέχρι τῆς ἐπιγονατίδος, ἡ κόμη βραχεῖα καὶ δασεῖα, ἡ φυσιογνωμία καλὴ καὶ ὁμοιάζουσα τὴν τῆς Εὐρωπαϊκῆς.

Ἡ γυνὴ αὕτη περιχαρὴς καὶ ἡμερὸς εἶχε τὸ ἦθος εὐθυμον καὶ τὸν νοῦν ὑγιᾶ, ὡς ἔκρινον ἐκ τῶν τρόπων αὐτῆς.

Ὀλίγον πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μας ἐκ Μαδαγασκάρης, ἐξακολουθεῖ ὁ διακεκριμένος οὗτος σοφὸς, ἡ γυνὴ αὕτη ἐπιθυμοῦσα ν' ἀνακτῆσιν τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐπάτη εἰς φυγὴν ἐντὸς τῶν δασῶν ὀλίγας ἡμέρας ὕστερον ἐπανεφέρουν τὴν φυγάδα εἰς ἀξιοδάκρυτον κατάστασιν καὶ θνήσκουσιν τῆς πείνης. Ἡβελήσαμεν νὰ μετενέγκωμεν αὐτὴν εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀλλ' εἶτε ἕνεκα τῶν ταλαιπωριῶν ἃς ὑπέστη κατὰ τὴν εἰς τὰ δάση διαμονὴν τῆς, εἶτε ἐκ τῆς λύπης, διότι κατέλιπε τὴν γενέθλιον αὐτῆς χώραν, ἀπέθανε κατὰ τὸν πλοῦν.

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ.

1.

Εἶναι τινα πράγματα τὰ ὁποῖα παρέρχονται ἀπαρατήρητα, καὶ δὲν φαίνονται προορισμένα νὰ καταλάβωσι θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ἡ ἀρετὴ, ἴσως, ὁ εἰλικρινὴς πατριωτισμὸς, εἶναι ἐκ τῶν πραγμάτων τούτων, ἐκτὸς ἂν ὑποτεθῆ ὅτι εἶναι τὸσφ σπάνια ἐν τῷ κόσμῳ, ὥστε οἱ ἱστοριογράφοι τὰ ἀποκλείουσι τῆς δικαιοκρίτου βίβλου των, φοβούμενοι μήπως, μετὰ παρέλευσιν χρόνου ὁ Θιέρς ὑποληφθῆ Δουμάς καὶ ὁ Βάλτερ Σκῶτ Μακώλεϋ.

Ἀλλὰ πάρεργος ἐπὶ τούτων ὁ λόγος.

Τὸ φίλημα περὶ οὗ πρόκειται σήμερον, οὐδεὶς πιστεύει ὅτι ἔχει, ἱστορίαν, καὶ ὅμως ἔχει, καὶ οὔτε ἄσημος εἶναι, ἀλλὰ ἡ ἱστορία εἶναι ψυχρὰ καὶ ὅτε ἀκόμη τοῦ φιλήματος εἶναι ἱστορία· ἀφίνομεν λοιπὸν εἰς ἄλλους νὰ μνημονεύσωσι τοὺς ἄθλους αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τύχης τῶν εὐνοουμένων· τὴν ἐπήρειαν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας, ἥτις τὸ ἔχει σύμβολον ἀγάπης καὶ διαλλαγῆς, ἀλλ' εἰς ἣν, ἐν παρενθέσει, πράγματα

μᾶλλον καὶ παραχᾶς ἐπέφερον, ἂν πιστεύσωμεν τὸν ἅγιον Ἐπιφάνειον· καὶ τρίτον τὰς περιπλοκάς, ἃς ἔφερον ὡς τύπος ἐθυμοταξίας.

Ἡμεῖς δὲν εἰμεθα ἐγωῖσταί· ἃς δοξασιώσω ἄλλοι ἀνασκαλεύοντες τὰς μεσαιωνικὰς ἀσχημίας τῆς πολιτικῆς τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν ἡθῶν· ἀρκεῖ δὲ ἡμῖν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ φίλημα ἄγνόν καὶ γλυκὺ, ὡς ἐξῆλθεν τὸ πρῶτον ἐκ τῶν χειλέων τῆς Εὐας, αὐτὸ, ὡς εἶναι σήμερον τρυφερὸν ἢ ὑγρὸν, δειλὸν ἢ συμπαθές.

Ἄρκει εἰς ἡμᾶς τὸ ἐρωτικὸν φίλημα ὑπὸ τὴν πραγματικὴν καὶ ποιητικὴν αὐτοῦ ἔποψιν, ὑπὸ τὸ φυσιολογικὸν αὐτοῦ μέρος.

Ἴσως κατακρίνοσιν τινες τὴν ἐκλογὴν ἡμῶν.

Σεβόμεθα καὶ ἡμεῖς τὴν ἀγαθὴν μερίδα τῆς Μάρθας, ἀλλὰ δὲν λησμονοῦμεν καὶ ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἔσπευσε πολὺ εἰς ἀλλαγὴν τῆς ἰδέας τῆς.

2.

Τὸ φίλημα ὑπῆρξε προσφιλὲς τῆς ποιήσεως θέμα· ἀλλὰ καὶ ἡ φυσιολογία εὖρε, φαίνεται, τὸσφ γλυκὺ τὸ ἀντικείμενον, ὥστε δὲν ἀπηξίωσε νὰ ῥίψῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸ ψυχρὸν βλέμμα τῆς.

Τὸ φίλημα ὅμως εἶναι Κίρκη· ὅ,τι ἐγγίσθη μεταβάλλει μορφὴν.

Ἡ Κίρκη ἦτον ἡ μάγισσα τῆς ἀρχαιότητος· ὁ ἀσπασμὸς εἶναι ὁ γόης παντὸς τόπου καὶ χρόνου.

Ἡ φυσιολογία ἐμαλάχθη κάπως ἐγένετο ποιητικώτερα ἑαυτῆς.

Ἄφηκε τὴν μῆλην καὶ ἐψαυσε ἀπαλῶς τὸ ἀντικείμενον, ἀπεφῆνατο δέ:

»Ἐπάρχει νεῦρόν τι, συνδέον τὸ στόμα μετὰ τῆς καρδίας καὶ αὐτὴν μετὰ τοῦ λοιποῦ σώματος. Πόσον ἡ φύσις παρασκεύασε τὰ πάντα μετ' ἀπαραμίλλου λεπτότητος! Οἱ μικροὶ ἀδένες τῶν χειλέων, τὸ σπογγῶδες πλέγμα αὐτῶν, αἱ ἀπαλαὶ θηλαῖ των, τὸ λεπτόν αὐτῶν καὶ εὐερέθιστον δέρμα, τοῖς δίδει γλυκείαν τινα καὶ ἡδυπαθῆ αἰσθησιν, ἄγνωστον εἰς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας.»

Ἀναμφιβόλως οἱ ἱατροὶ εἶναι οἱ πρακτικοὶ ποιηταὶ τοῦ κόσμου! Μόνος δὲ ὁ Βολταῖρος ἰσως ἠδύνατο νὰ μεταφράσῃ ἐμμέτρως τὴν ποιητικὴν ταύτην περιγραφὴν τῆς κατασκευῆς τοῦ στόματος.

»Μάτην φιλεῖς ἐν τῇ πυρετώδει φλογίσου, ὠραῖον λαιμόν καὶ στρογγύλας ὠλένας! Φίλησε τὸ στόμα· αὐτὸ μόνον συγκοινωνεῖ μετὰ τῆς ψυχῆς· ἡ καρδία προσκολλᾶται εἰς τὰ ῥόδινα χεῖλη, εἰς τοὺς μαργαριτωδεις δόδοντας, εἰς τὴν θερμὴν γλῶσσαν. Ἡ καρδία μόνον ἐπὶ τῆς καρδίας

εἶναι εὐτυχῆς—αἱ δύο ἐνοῦνται τότε εἰς μίαν, καὶ ἡ μία αὕτη εἶναι ὁ παράδεισος.»

3.

Τὸ φίλημα εἶναι γλυκὺ, ἡδυπαθές, μαγευτικόν.

Εἶναι τὸ φίλτρον, δι' οὗ αἱ νεαραὶ καρδίαι μεθύσκονται, λησμονοῦσι τὴν γῆν καὶ ἀφήπτανται εἰς κόσμους ἀγνώστους, κόσμους θυμηδίας καὶ ἡδονῆς.

Ἦ Ἰπάρχει τόσῳ ἰσχυρὰ μαγία, τοιαύτη ἀπολαυσις ἐπὶ τοῦ ἐρωτικῶς ἡμῖν μειδιῶντος τῆς φίλης στόματος, ὥστε τὰ χεῖλη μας τὸ θλίβουσι, πᾶσα πικρία ἀπέρχεται τῆς καρδίας μας, καὶ πᾶσα μέριμνα ἐκ τοῦ πνεύματος ἡμῶν.

Εἶναι τὸ βάλσαμον, ὅπερ ἡ φύσις ἐδωκεν εἰς μόνον τὸν ἄνθρωπον.

Ἀσπάζεται ἀρά γε ἡ τρυγῶν τὴν ἐρωτικὴν σύντροφόν της, ὅτε ἐνόουσι τὸ ῥάμφος των; Φιλεῖ ἢ περιστερὰ τὸ λέχος αὐτῆς;

Καὶ ἡ δρόσος ἴσως ἢ ἐπικαθημένη ἐπὶ τῶν ἀνθῶν εἶναι τὸ γλυκὺ φίλημα τῆς αὐγῆς, ὁ δροσερὸς ἀσπασμὸς τῆς αὔρας;

Τὸ φίλημα εἶναι ὑγρὸν, μεθυστικόν, φλογερόν.

Εἶναι τὸ φίλτρον, δι' οὗ αἱ ἀγαθαὶ σύζυγοι καὶ αἱ καλαὶ μητέρες φρονοῦσιν ὅτι μαγγανεύονται οἱ σύζυγοι καὶ τὰ τέκνα των ὑπὸ τῶν Λαίδων τῆς ἐποχῆς.

Ἄποια πλάνη! Καὶ εἶναι φίλτρον γοητευτικώτερον τοῦ ἀσπασμοῦ; Δὲν ἦσαν αὗται κόραι, καὶ δὲν ἠσθάνθησάν ποτε τὴν νεανικὴν ζωὴν ἐπιδρῶσαν εἰς τὰ χεῖλη των; Ἐλησμόνησαν ὅτι γονυπετῆς ὁ νῦν παρ' ἄλλας μαγευόμενος σύζυγος προσελιπάρει ἐν φίλημα, ἐν μόνον, καὶ ἐφλέγετο ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τῶν βλεμμάτων των;

Τὰ πάντα λησμονοῦνται· ὁ γάμος ἀφαιρεῖ καὶ τὰς ἴνας αὐτὰς τῶν χειλέων.

Τὸ συζυγικὸν φίλημα εἶναι γλυκὺ· ἀλλὰ δὲν φέρει μέθη, δὲν φλέγει. Τὸ φίλημα τῆς φίλης, τῆς ἐρωμένης, εἶναι μεθυστικόν, φλογερόν.

»Τί ἐπραξες! Ἄ! Τί ἐπραξες Ἰουλία μου! ἠθέλησες νὰ με ἀμείψης καὶ με ἠφάνησας. Εἶμαι μεθύων, ἢ μᾶλλον ἄφρων.

Αἱ αἰσθήσεις μου ἠλλιώθησαν, πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου ἐπαράχθησαν ἐκ τοῦ ὀλεθρίου αὐτοῦ φιλήματος. Θέλεις νὰ πρᾶνῃς τὴν δούλην μου; σκληρὰ σὺ τὴν αὐξάνης! Ἐπὶ τῶν χειλέων σου ἔδρεψα δηλητηρίον· φλεγμαίνει φλογίζει τὸ αἷμα μου, με φονεύει, καὶ ὁ οἶκτος σου μοὶ προξενεῖ θάνατον.

Ἦ Ἡ βαθεῖα αἰσθησις ἦν ἐπαθὸν δὲν δύναται

νὰ ἐξαληφθῆ πλέον. Χάριν... εἶναι ταραχὴ φοβερὰ... Ὅχι, φίλαξε τοὺς ἀσπασμούς σου, δὲν δύναμαι νὰ τοὺς ὑποφέρω, εἶναι πολὺ ψαυσικοί· διαπερῶσι, φλογίζουσι μέχρι τοῦ μελοῦ... με καθιστῶσι παράφρονα. Ἐν μόνον με ἔφερον εἰς ἀποπλάνησιν, ἐξ ἧς δὲν δύναμαι νὰ συνέλθω. Δὲν εἶμαι πλέον ὁ ἴδιος, ἀλλὰ καὶ σὺ μετεβλήθης. I. I. Roussan.

4.

Τὸ φίλημα πρέπει νὰ ἦναι τέκνον ὠραίου στόματος.

Ἡ μελωδία τῶν πτηνῶν εἶναι γλυκεῖα, περιπαθῆς· τὸ ἄνθος εἶναι δροσερόν, εὐώδες, χαριέν· εἶναι μυρίπνοος ἢ αὔρα. Ἀλλὰ καὶ τὸ φίλημα εἶναι ἄρωμα, καὶ ὁ ἀσπασμὸς εἶναι μελωδία· τὸ φίλημα εἶναι τὸ σύνολον τούτων, εἶναι ἡ ἰδανικὴ σύλληψις τῆς ἡδύτητας καὶ τῆς καλλονῆς. Καὶ ὅμως τὸ φίλημα ἔχει σάρκα, δὲν εἶναι ἰδανικότης. Ἐχει σάρκα, καὶ ὅμως εἶναι αὐλον.

Εἶναι γλυκὺς καρπὸς ἐμφύχου φυτοῦ, εἶναι ἢ ἀπολαυσις τῆς εὐδαιμονίας, εἶναι τὸ ἀπαύγασμα κοραλλίνης διάδος χειλέων.

Δυὰς ῥοδινὴ χειλέων, ἠδέως ἀσπάζουσα, δὲν ὁμοιάζει ῥόδον πρῶινόν, ὅτε ἡμιανοίγει τὰ πέταλά του καὶ ἀφίνει νὰ ἐξέλθῃ τὸ πρῶτον ἄρωμα, ἢ μυρόεσσα δρόσος, ἢ ἐνέκλειεν ἐν αὐτῷ. «Σὰς ἀπεχθάνομαι, ψυχραὶ συνθέσεις τῆς τέχνης. Καὶ ἂν οἱ σεμνότεροι με κατακρίνουσι, καὶ ἂν οἱ ὑποκριταὶ με ἀποδοκιμάσωσιν, ἐγὼ ἐπιζητῶ τὰς ἐμπνεύσεις καρδίας παλλούσης ὑπὸ ἡδυπαθείας ἐν τῷ πρῶτῳ ἐρωτικῷ φιλήματι.

«ὦ! μὴ λέγετε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του ἀπὸ τῆς πλάσεώς του μέχρι τῆς ἡμῶν ἦτο δυστυχῆς. Ἰπάρχει ἀκόμη ἐπὶ τῆς γῆς εἶδος τι παραδείσου, καὶ ἡ Ἐδμὲ ἀναζῆ ἐν τῷ πρῶτῳ ἐρωτικῷ φιλήματι.

«Ὅταν ἡ ἡλικία πῆξῃ τὸ αἷμά μας, ὅταν αἱ ἀπολαύσεις ἡμῶν ἀποπτῶσι—διότι τὰ ἔτη φεύγοντα ἔχουσι πτέρυγας περιστερὰς—ἢ προσφιλεστέρᾳ ἀνάμνησις, θέλει ἐπιζῆσει εἰς πάντας ἡμᾶς, ἐκείνη ἦν ἀναπολεῖ ἡ μνήμη μας εὐάρεστος, εἶναι τὸ πρῶτον ἐρωτικὸν φίλημα (Βύρων.)

Δροσερὰ καὶ γλυκεῖα αἰσθησις τοῦ πρῶτου ἐρωτικοῦ φιλήματος ἡδονικὴ ἐπαφή, μεθυστικὴ ὀωπεῖα, τίς δὲν σὲ ἠσθάνθη εἰς τὰς χρυσαῖς τῆς νεότητός του ἡμέρας;